

Переваги комунікативної методики при вивченні іноземних мов

Анотація

Коротко представлені дані про комунікативний метод навчання під час вивчення іноземної мови. Описані основні переваги комунікативної методики у навчанні та її риси, вимоги до роботи викладачів, що застосовують цю методику.

Summary

Data are given about the advantages of the Communicative Method of foreign language studying. The importance of foreign language knowledge is described in short. Attempts are made to analyze the main features of the Communicative Method of studying.

Початок ХХІ століття в Україні характеризується неймовірними змінами. Роль знань у всьому світі зросла, все більше і більше розширюються зв'язки України із зарубіжними країнами, а відповідно і не припиняє зростати інтерес до вивчення іноземних мов.

Володіння іноземною мовою на сьогоднішній день – це рівень життя, життєві перспективи, необхідність, що викликана вимогами часу. Для того, щоб володіти іноземною мовою, не достатньо знати лексику та граматику: потрібно вміти вільно, невимушено, а головне сміливо спілкуватися з іншими людьми, використовуючи “іншу” мову.

З розвитком сучасних технологій стрімко зростає роль інформації та знань на всіх рівнях і у всіх сферах суспільного розвитку. Знання та кваліфікація стають пріоритетними цінностями в житті людини в умовах інформаційного суспільства. Для спеціаліста вже стає недостатньо володіти

інформацією лише рідною мовою. Необхідно бути в курсі розвитку своєї галузі у світовій практиці.

Новий час, нові умови професійної діяльності вимагають перегляду як загальної методології, так і конкретних методів та прийомів при вивченні іноземної мови.

Таким чином, проблема навчання іноземній мові як засобу спілкування набула надзвичайної актуальності в сучасній методиці.

За всю історію людства було розроблено та створено величезну кількість різноманітних освітніх методик. Якщо раніше всі способи навчання іноземній мові позичались із програм, що були спеціально розроблені для навчання “мертвим мовам”, наприклад, грецькій або латинській, де весь освітній процес базувався на читанні і перекладі, то для сьогодення ці способи не мають жодної цінності [3, с. 232-234].

На думку таких спеціалістів у галузі лінгвістичної освіти та психології як Г. А. Китайгородскої, Л. В. Денисової, В. Литлвуда, Девіда Нунана (David Nunan), Стівена Крешена (Stephen Krashen) та ін., найкращим шляхом до успіху оволодіння іноземною мовою є комунікативна методика навчання.

Сучасний комунікативний метод являє собою гармонійне поєднання багатьох різноманітних способів навчання іноземним мовам.

За цією методикою досягається найголовніша мета навчання – навчитися вільно висловлювати свої думки засобами нерідної мови.

Головними одиницями змісту навчання виступають такі види мовленнєвої діяльності: висловлювання думки в усній формі (говоріння), в письмовій формі (письмо), сприйняття і розуміння мови на слух (аудіювання), сприйняття і розуміння письмової мови (читання). Кожен із цих видів – це складна своєрідна система умінь творчого характеру, що заснована на знаннях і навичках і направлена на вирішення складних комунікативних задач [4, с. 232].

Отже, за своїм призначенням, комунікативна методика розвиває всі мовленнєві навички: усне та писемне мовлення, читання та аудіювання, але

одним з найважливіших моментів комунікативного навчання є те, що воно, завдяки своїм особливостям, допомагає надзвичайно швидко подолати “мовний бар’єр”.

Як відомо, процес навчання складається з двох компонентів: (1) набуття знань; (2) розвиток умінь та навичок (знання формуються в результаті предметних дій, що після засвоєння перетворюються на вміння, а по мірі їх автоматизації – на навички). Набуття знань є центральною частиною процесу навчання. У нього включені процеси сприйняття, розуміння, запам’ятовування, оволодіння матеріалом, що, в свою чергу, дає можливість при необхідності вільно володіти отриманим матеріалом.

Оволодіння матеріалом дає можливість використовувати його на практиці. За процесом розуміння відбувається процес переосмислення інформації і фіксації її в пам’яті. Саме це і є основою засвоєння інформації [2, с. 237]. Навичка займає центральне місце в процесі засвоєння. Навичка – це здатність автоматично виконувати дію при відсутності направленої контролю свідомості. [2, с. 240].

Наступною фазою процесу навчання є формування комунікативних умінь в умовах, що наближені до реального спілкування, при цьому увага тих, кого навчають, має бути переключена на зміст висловлювання.

Саме комунікативний метод вперше запровадив ідею про те, що спілкуванню треба навчати тільки за допомогою спілкування, так як воно є джерелом обміну діяльністю та досвідом, емоційною та раціональною взаємодією людей, і, в решті решт, найважливішою умовою виховання.

Комунікативна методика характеризується тим, що вона, перш за все, націлена на розвиток усного мовлення. Вивчення мови починається з запам’ятовування слів та виразів, а тільки потім під отримані знання подається граматична база.

Велика увага на уроках приділяється роботі в парах та міні-групах; надзвичайно популярними є колективні дискусії, круглі столи, конференції, ділові ігри, рольові ігри тощо[4, с. 233 - 256].

Перед студентами ставляться проблеми, які є актуальними та водночас цікавими для них. Студенти мають висловити свою власну думку щодо їх вирішення, уважно слухають думки своїх одногрупників, ставлять питання, сперечаються, наводять аргументи, самостійно виправляють помилки, допомагають один одному правильно формулювати висновки та рекомендації. Заняття саме такого виду дозволяють аудиторії працювати в ненапруженій приємній атмосфері, без зайвого страху, стресу, дискомфорту тощо. Головна навчальна мета, яку необхідно досягти – знайти логічний розв'язок поставленій задачі виключно засобами іноземної мови та невербальними засобами спілкування. За допомогою подібних завдань викладач намагається максимально наблизити заняття до умов реального спілкування.

Використання подібної системи вимагає від педагога високої кваліфікації у викладанні іноземної мови. Роль викладача є надзвичайно високою: він має володіти навичками живої мови, бути відкритим для спілкування, спонукати до бесіди. Він повинен знати всі відтінки значень слів та виразів, що вивчаються, та вміти донести їх до студентів. Для того, щоб зробити заняття цікавим, викладач повинен використовувати найрізноманітніші види робіт: від традиційного граматично-перекладацького способу навчання до інноваційних форм та прийомів.

Навчити студентів спілкуватися іноземною мовою, наблизити урок до умов реального спілкування, застосувати різноманітні форми, методи, засоби та прийоми навчання – завдання досить складне, але необхідне. Адже на сьогоднішній день стимулом для мовлення виступає не необхідність, а потреба часу в реальному спілкуванні.

Список використаних джерел

1. Гез Н.И. Методика обучения иностранным языкам в средней школе: Учебник/ Н.И. Гез, М.В. Ляховицкий, А.А. Миролубов и др. – М.: ВІсш.школа, 1982. – 373с.

2. И.А. Зимняя Педагогическая психология: Учеб. Пособие, 2004. – 384с.
3. Миролюбов А.А. История отечественной методики обучения иностранным языкам. – М.: СТУПЕНИ ИНФРА-М, 2002. – 448с.
4. Настольная книга преподавателя иностранного языка: Справ. Пособие/ Е.А. Маслыко, П.К. Бабинская, А.Ф. Будько и др. – Мн.: Выш.шк., 1992. – 445с.
5. Селевко Г.К. Современные образовательные технологии: Учеб. Пособие. М.: Народное образование, 1998. – 256с.